

Πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν μὴ στρέψης καὶ τοὺς Θράκας,
Ἐλα καὶ στρέψου το βαρβάρᾳ
σὲ τούτα τὰ κρηναρά, ἢ
νὰ μάθης πῶς θαυμάζεται κίθε Φουφου-Ἀδ-Βράκας.

Πάλιν Στόλοι τῶν Ἑγγλέων, κ' Ἰπποτῶν ζουρλομανθῶας
τόσοι φιλᾶγγοι κρημοῖν,
κ' ἀπὸ ξένος δυσωδίας
οἱ γυαλοὶ ξαναβρωμοῖν.

Πάλιν χαίρει τὸς Ἀγγλους κ' ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος,
πάλιν παρὰ θῖν' ἄλλος
ἐξερωνίζω σὸν τρελλός :
κίλευ τῆς κοπριάς των, θάλασσα τῆς Σαλαμίνας.

Τάχα γράφει τέτοιους Στόλους καὶ τὸ δόλο ροιζικό μας;
ποῦ νὰ δῆς καὶ τῆς ἀρμάνος τὸν Στόλο τὸν δικό μας.
Καὶ τὰ τέσσαρα ποτάμια, τῶν Ρωμηῶν οἱ κολοσοί,
πῆγαν νὰ πολιορκήσουν τῆς Λευκάδος τὸ κρησὶ,
ποῦ συνίβησαν συμβάντια σοβαρὰ γὰρ τὰ χρᾶσι,
καὶ πιστεύω, πατριώτη, πῶς θὰ τῆμαθες καὶ σύ.

Ὅμως πῆγες καὶ οὔτῃς Τήνου τὸ μεγάλο πανηγύρι
καὶ σὲ δούλους κ' ἔλευθέρους ἐνθουσιασμοῦν νὰ σπείρη,
κ' οἱ προσκυνητὰ χαρήσαν καὶ τουγκύριαν τὰ ποτήρια
κ' ἔβαν δλοὶ πῶς ὁ Στόλος εἶναι γὰρ τὰ πανηγύρια.

Συζητοῦν καὶ γὰρ τὴν Ὑδρα καὶ πολλῶν ὄ' ἀκούσης γνώμας
καὶ ζῆτον νὰ τῆς ἀλλάξουν τὸ σκορὶ σὸν Ναυσταθμό μας,
καὶ γανόντουα τοσβελέα γὰρ τῆς Ὑδρας τὸ σκορὶ,
κ' ἄλλοι λένε, πατριώτη, πῶς σὸν Ναυσταθμὸ χωρεῖ,
κ' ἄλλοι πῶς δὲν θὰ μὴ πορῆση
ἐκεῖ μέσα νὰ χωρῆση.

Νὰ μὴν πῆς σ' τοὺς κυβερνήτας κ' ἔμφοσά των νὰ μὴν κλαῖ-
ξουνε πολλὰ ἔσθ' ἀέγειε σὲ διορισμοὺς καὶ παύσεις, [σης,
Μὴ καὶ σὸν λαὸν προσπέσης, μήτε κ' ὁ λαὸς δὲν δίνει,
γιαὶ σὸσπα παραπάνω τὸ φρομὶ πῶς ὄ' ἀκριβήρη.
Μὰ μὴν πῆς καὶ σὸ Παλάτι καὶ κανεῖς δὲν εἶν' ἐκεῖ..
σὲ ταξείδηα, καθὼς ἔξρω, λειποῦν δλοὶ πανοικεῖ.

Μὴ μὰς λὲς περὶ τῆς ἔξω τῆς πατρίδος τῆς σαχλῆς...
ἄρῃς μὰς σὸν Θεὸ σου καὶ πολὺ μὰς ἐνοχλεῖς.
Τέτωια τόπια θυμωμένος, πλὴν αὐτὸς ὁ κακομοῖρος
ἐβλαγνε λυπητέρᾳ,
κ' ἔλα τῶρα σοβαρὰ,
Περικλέτο, νὰ μὲ δειρῆς.

**Ὁ Φασουλίσκος μετὰ μανίας
σὸν Ποπιλίνο τῆς Ρουμανίας.**

Ἄναχωρεῖς, ἀγαπητέ, καὶ πῆς εἰς τὰ κομμάτια,
καὶ χύνεις ἐναντίον μας φρομῆμᾳ κ' ἀπ' τὰ μάτια.
Φθύνεις λοιπὸν κ' ἐκεῖ ποῦ πῆς τοὺς φίλους σου νὰ δῆς
δῶδες μεγάλα φάσκειλα πρὸς τὸν Διοσκόμο δῖς,
ποῦ λὲν πῶς τὴν γυναῖκα του τὴν ἀρῆς σὸν κρησὶ
καὶ σὸ Παρλίο τίληρος μὲ πατρικὴ κυρία.

Νὰ πῆς πολλοὺς χαίρεισμοὺς καὶ σὸν Γραδοστεάνο,
τῶν ἐλυτρώτων Πρόεδρο, τὸν ἥλιό Ρουμάνο,
ποῦ δαδ φοραῖς πατριεῖτη καὶ δαδ φοραῖς ἐχώρισε
καὶ σὺνγον ἐπεικὴ καθένος τὸν ἐγνώρισε
πῆς του συγὰ σὸν κούτελο τὸ χέρι νὰ μὴ βάλῃ,
πῆς του κ' ἐμὲ τὸν Φασουλί Ρουμάνο νὰ μὲ βγάλῃ.

Τὸν Ἰωννέσκου μὴν ξεχνῆς, τὸν Ὑπουργὸν τὸν κύριον,
ποῦ μόνος ἀμολόγησεν ἐμπρὸς σὸν Δικαστήριον
πῶς εἶναι κῶδος γνήσιος καὶ γέννημ' ἀίτιμας
ἐπὶ σκοπῷ διαρπαγῆς κληρονομίας.

Ὁδὲ μὴν καὶ τὸν Ἰάκωβον χαίρειτα Λαχοβίρη,
τὸν Ὑπουργὸ, τὸν Στρατηγὸ, τὸν γυρακῆ, τὸν Ἀρη,
ποῦ τὸν Ρωμηῶν βαρεῖ ταυτηρῶ
κ' εἶναι καὶ μάννα σὸν χαρτιὰ.
Ἄρῃσε τὴν γυναῖκα του κ' αὐτὸς τὴν κακομοῖρα
κ' ἀποτρησάτης ἠδικῆς ἐπῆρε ζωντοχῆρα.

Ἐίχε κ' ἔπιμον πατέρα
κ' ἐξότιμον μητέρα,
κ' ὄ τριανδρόξος τὸν πάππος, διαχθεις σὸν τὸν Ὀρέστη,
λέν πῶς ἐφθασ' ἐκ τῆς Σμύρνης μάγειρας σὸν Βουκουρέστου.

Φτύες μου, παρακαλῶ σε, καὶ τὸν Ἀμαμαντὴ τὸν πάνυ,
ποῦ πάτοκορρα μὰς λούζει, καὶ ποτε του μὴν ξεχάη
πῶς μὰ νύκ' ἀπ' τὰ Βιτώλια τὸν ξεκούμπισαν σιληρὰ
μὲ περγαμῆνας καὶ τίλους ἀποβλήθου μασκαρᾶ.

Φίλησε τὸν Τοιτολέσκο, τῶν Ρωμηῶν τὸν κανακῆρη,
ποῦ κ' αὐτὸς σὸν Ἐθνοπόλου περὶδρόμιας χαρβῆρα,
καὶ μὰς ἤλθε μὲ Ρωμοῖτους καὶ Ρωμοῖνας παχνιδῆρας,
ὅσοι τῶρα, Ποπιλίνο, θῆχον γίνεε γυναῖκαρας.

Ἄν καὶ νέος ὄμως κρηβῆε νέου φλογερῷ καρδιά...
ποῦ τὸν χάνεις, ποῦ τὸν βρισκοῖς,
σὸν φρονάτιν, σ' ἰτην ποδιὰ
κάθε τρυφερᾶς παιδικίας.
ἔξρω πῶς μὲ κορασιὰ τίφῃσε κ' αὐτὸς ὁ γέρος,
ἔξρω κ' ἄλλα τρέπαῖά του, ποῦ δὲν γράφοντι ἔλευθέρως.

Πήγαινε νὰ πῆς σὲ τοὺς τοὺς Πριάπους τοὺς ἐπίμοις,
τοὺς ἠδικατοῦσας ἀνδρας, τοὺς κλεινοὺς, τοὺς διασημοὺς,
τὸ φρομῆμᾳ των νὰ χύνουν σὸν μελάνι τῆς σουπῆς,
καὶ νὰ πέφτουν σὸν χαλδῆζα
ἢ βροσιὰς των σ' ἰτην γαλδῆζα,
ποῦ τοὺς φῶνιες μὰ μέρα μὲ τὸ φῶς τῆς ἀνθρωπιάς.

Θέλετε λοιπὸν θυμοὺς,
λόγους ἐμπαθεῖς, ὄμοις,
καὶ βροσιὰς χυθῆς αἰῶς...
νὰ βροσιθῆ κ' ἀπ' ἐδῶ.

Ἄς δαιμονίκεται γὰρ μὰς μὰ φάρα δαιμονία
λογῶδων κερσφοβῶν,
κ' ἄς σιχῆη τὰς σημιας μας ἢ χερματομανία
ζηροῦστων πατριδεμῶρων,
ποῦ περισιφῆγει τὴν Βλαχία σὸν βῶας συσφιγκτή...
ὃ Ποπιλίνο σὸν καλό... μὴν βοσᾶρη... σικτή.

Καὶ καμῶσας σοικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Τὸ τοῦ Δραγάση Ἀδνοῦ σὸν Πειραιᾶ καλλῶρον
μ' ἐκπαίδευαν ἀληθινῶς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων,
ποῦ σίτικε ἐπὶ βάσεων στερεῶν στερεωμένων,
συστήνεται καὶ παρ' ἡμῶν μετὰ πολλῶν ἐπαίων.